

Párbeszéd magamban

Magába nézett és kutatva nézett., színek lapultak ott, bőrük alatt remegett az izom, szemükben örvénylett, megújult, visszafordult, elkedvetlenedett és újraéledt, ami bőrük alatt mozgott, ami létrehozta őket – a fény – és ő, az agy-parázslottak, hallgattak, vártak.

Ne ijedj meg, nem folytatom, én vagyok az aki néztem, és most beszélgetni, gondolkodni akarok veled, nem fárasztalak? – ugye nem? Ülök. Bal kezem mellett kicsi lámpa, a szobában árnyékok, csöndesek, a szekrény kicsit fénylik. Lehet, hogy még nem vagyok annyi idős, hogy gondolkozzom lehetne, lehet, hogy le kéne feküdnöm inkább. Hagy maradjak még.

csak addig, amíg megérezem –
messziről a kezed,
hallom, látom-

nem, nem addig. Mert akkor megijedsz és ágyba küdesz, hogy csak én ne kezdjek el ilyen apróságokról gondolkodni, mint a kezed. A kezed – miért ne, ha már éreztem, fogni akarom – a szemed, a hajad, magad.

Szellemidéző leszek – megjelentél, mégsem tudlak megjeleníteni – ahhoz ügyetlen vagyok, lassú ez a toll, rossz a forma, a szavak egymáshoz kapcsolódása – ahhoz a bennem mocorgó színeket kéne előcsalogatnom, el kéne kalandoznom – a megfoghatatlan – szorongó szelíd – szép világba – a vágyódó önmagam-Te világba – És azt most nem tudom leírni. Ha előrángatnék egy keretet – belehelyeznélek – lennél virág, lennél ragyogás, lennél élő mozgó fény, színek, távolodó-közeledő foszforeszkáló kéz-

Azt mondanád nem szeretlek, - mert te nem ilyen vagy, nem illesz oda, összetettebb vagy, nem ismerlek, s ha nem ismerlek, akkor minnek bontalak fel – jelenségekké.

azt mondanád: Én Livia vagyok. Csak.

és én nem vitatkoznék, mert valóban te Livia vagy, és ezt hogyan cáfoljam – ha cáfolnám hülyeséget mondanék, ha leírnám nem értenél, mert a jelenségek mögött – nem találod meg a valóságot – nem tudom cáfolni –

érezlek. És – hagyom a vágyódó önmagam-Te világot későbbre. Amikor majd meg tudom írni...

- na, látod, mégiscsak kicsi vagyok – bejött anyukám, hogy fekvés, morogtam – nem érti minek vagyok fenn, és én minek mondjam meg? Megértené? – nem. Aludjak – nem alszom –

mi lesz később – néha eszembe jut – nem tudom

Folytatói leszünk a hárommilliárdnyi párosult magánynak, és kettőnkől születik egy párosult magány – születik?

nem tudom –

én nem tudom azt, nem tudom beszélhetek-e a nevedben...

és nem tudom beszélhetek-e ilyet. Beszélgethetek-e ilyenről.

A kezed...megrajzoltam a nyáron. Rajzolni meg tudtam...

Volt már olyan, hogy azt írtam: senki sem vagyok, aki minden,

De ameddig érzek és eszembe jutnak dolgok nem vagyok senki sem, ha minden nem is

- egy picike igen -

de ezt a picikét nem látom –

az előbb József Attilát olvasgattam – a “párosult magány”-t onnan szedtem.

Ugye nem haragszol?

a Széptől úgy szeretek írni – fellelkesültem az olvasástól, gondolkoztam is –

Te olyan rossz így, hogy nem látok semmit – holnap iskola, ha hagynának egész éjjel írni, ha hagynának ábrándozni,

de én sem hagyom magam – elálmosodnék, és az íráskedv velem álmosodna.

Ábrándozás? Nem az. Furcsa. Sosem tudom megvédeni, kifejteni az én ábrándozásaimat, ami van – ha elszóloom magam –

Azt mondják – nem a valóság, nem veszem tekintetbe az adot lehetőségeket – és én nem tudom megcáfolni, nem mert olyankor én is elkedvetlenedem az én színeimtől. De ha lenne - csak egy szó mellettem –

a múltkor tornaórán sokat néztelek – elgondolkoztam azon: jó lenne, ha egy kicsikét te is belém látnál –

Persze , miért mondom azt, te is –
én látok?

Dehogy látok. Hiszen ha látni tudnék! Láttatni tudnék. Mennyi feltételes mód. Rossz végigolvasni. Ha-ha-

később egész biztos, hogy nevetés lesz belőle- hahaha – így egybeírva
Ez mindenesetre szívderítőbb-

Sietni, ha –
bejönne anyukám és dühös lenne
sietni, csak azt nem tudom miért.

Nem jó, valami nem egészen jó – Tudod mit mondott az öcsém, amikor elolvasta az egyik valóságon túli írásomat: ‘jó, de én nem szeretem az ilyen hülyeségeket’, és még hozzátette-
te mindig csak magadról tudsz írni? –

nem! akkor megérintett ez
de én azt hiszem – csak magamról nem tudok írni, vagyis csak – semmiről sem-
a Mindenről? – talán, el kell oda jutni. A kétmilliárdban ott van a minden is, benned is
vagy most már három és fél milliárdan élünk? –
számok – nem érdekesek

Valamit még- Sietek – a múltkor egy kicsit írtam az írásról – sokat – én azt nem akarom, hogy
hazugság legyen – örökre megharagudnék magamra – mert hazudtam –

mennyi minden lenne még –
ideális ember

“mindenki világ” nem ólomkamrába zártan élnék, mindenki között – megéreznék
másokat, és azok megéreznének engem –

anyukám

és ott messze apám

és vele szemben az az én véleményem – mindenről, ami felelőtlen, és mindenről, amit
nem ismerek –

Még nem nőttem meg

- és ez a sok feltételes módból is kitűnik -

Ha keveset beszéltem bocsáss meg.

A bőr alatt vibráltak az izmok. Kerüljétek önmagatokat. Láttá az örvényt.

Láttam a semmit. És most lefekszem, alszom.